



Mik

**Kamarádi nám piší...**

„Z údolí Velkého Vozu“ — Potlach v osadě „Medvědi.“

Bylo to L. P. 1929 v červenci. Slunce svítí, komáři štípou, když tu najednou John praštil sekerou o zem, sedl si k pařezu a oháněje se svými údy, aby komáry odehnal — plival vztelke na flašku od piva, mně si vůbec nevšímáje! I recnul jsem mu jemně v otázce: „Mordije, tak co ti je, co tak „feudálně“ blbneš?“

A obrátiv na mně svou zarostlou bradu, procedil skrz zuby: „Mordije, šerife, už toho mám akorát! A jestli nesvojáš v sobotu takovej maloj poláščit — jakože bysme tu vilu otevřeli, tak mně, doufám bude teď moc špatně.“ Byl jsem samozřejmě unesen tím návrhem, ba, skoro mně polil stud, že jsem na to nepřišel sám dřív. Usmál jsem se něžně nahlas: „Johne, ty seš holt kluk, nó víš — krev a kroupy, neboť nemáš nápady dětsky mléčné, a máš docela pravdu. A že by chata? — Tedy otevřít — a se slávou!“ Ujednáno! Anžto zde nemáme létací komisi, vylétl druhého dne z rukou mých list pergamenový:

Ahoj!

Přiblížil se den našeho potlachu v „Údolí Velkého Vozu“, den tím význačnější, že po takovém dni přijde večer a pak fajn noc. A když je noc, chlastá se moc! A proto, že Kludského chcipla žírafa, nemusíme chcípnot my! A když chcípnot, tak slavně! — Smetol vítězí!

A ze svých vysmolených hrdel budeme řvátí jistě „frontě“ lidí: „Polibte nám — — —“ a věřte kamarádi, že i takový projev lásky k bližnímu svému dovede někoho přivésti do vyšších sfér. — Busi, Busi, nejlepší obuv. Ty věci se špuntama se společně naloží, a nejděle ve čtvrt hodině za hurenského řevu se od „Werku“ vyrazí na osadu. Vůdcem známý výtržník a rváč a slavný hráč na bráč „Kadel-Ramona.“ Ovocné šťávy, jako rum, slivovici a podobně, dodá z vlastní iniciativy bejvalej inteligent Goliáš. Blížší na plakátech nebude, ale mordije Ramono, slyš můj hlas vyzvánět, at se ovládneš!“

Sešli jsme se pěkně! A k ránu, když oheň zhasínal, vyteklo do pěkného džbánu poslední piviště z první půlky. Kanadských žertíků přibývalo se čtvrcem času. Nejdříve to odnesla úhledná flaška žaludečního „destilátu“ do zelena fosforekujícího, pak slušná flaška 40% rumu zkalila Johnovi očička. Sluší pokládati za kanadský žertík výrok Billa: „Ze bys měl buřty?“ — „Nemáš, jenom pět teček s čárkou máš!“ A byla to pravda! 3 metry buřtů navlékli násilím na drát a s ďábelskými poznámkami na rtech jako „to mrkáš na drát“, buřty opíkali.

Zkrátka bilance byla velice darebná! Druhej den jsme neměli co jíst, z jedné mandoliny byly dvě, v houslích zela taková dirka velikosti chodidla, a harmonika nám také dřív, již den před tím, hezky hrála. Že by měchy? A pouhé trosky jsou z nich!

A dívím se, jak se to stalo, že v „prémiové střelnici“ jsem se trefoval do vlastních hrníčků! Byly, ale už nejsou!

HARWARD BILL, šerif,  
osady „Medvědi“  
v „Údolí Velkého Vozu.“

Výstraha!

Varuju tímto kamarády před smutně proslulým trampem Oldou Strakou. Je to chlap prolhanec; „nic mu nevěřte a nic mu nedávejte!“ Ohromnej převozník! Můj případ: „Stando, já vím vo takovýmdle lágru, tam se čooče dá žít za třicet kachen tejdně — hotová pohádka!“ „Pudeš?“ Pohádka — pohádka, skočil jsem na to, zvlášť když říkal: „Tam je hub, budeš číhat — hříby jak pařezy!“ Kamarádi mileny tam se žilo! Ráno čtvrt litru čaje z jahodovýho listu, v poledne uvařil polívku, v který vám lžice stála jako drát v beronu; no, pes by to nežral! A von baštil, až se mu dělaly boule za ušima — valach. Dyš jsem si stěžoval stran toho žrádla, říkal: „Jó to se musíš dorazit jahodama, dyš máš hlad.“ „A kde máš tu pohádku, blboun?“ — No vleni tu ešte byla, ale dneska to máš těžký, dyš kroupy všechno potloukly... Nedali byste mu přes dršku? — Varuju, třikrát varuju!

Standa.

**Surovej nábytek.**

— Čooče, ty seš samá boule a modřina. Kdes to sebral?

— Ale u nás doma moc bijou hodiny... Lord.

**Na četnické stanici.**

— Tady je na vás hrozný zločin. Tábořil jste v lese a dělal jste oheň. Přiznáváte se?

— Oheň jsem nedělal a netábořil jsem.

— Co tedy, sakra, v lese děláte?

— Nechávám se zapisovat od četníků. Grizzly.

**Hádanka.**

Nic nepil  
Akorát Ztrefil  
hned — na trampy vraždu sved —  
neostouzí, informuje, nelže,  
někdy mu však  
jak se patří selže.  
Co je to?

E. F.

**Trampský oznamovatel.**

Dva trampové hledají  
správné partnerky.

Zn. „Kamarádi 100“ do  
do adm. t. l.

Hledám společníci ku  
výletům na kole znač.  
„Weekend“ do adm. t. l.

Mám chatu Na Kocá-  
bě, hledám podílníka,  
neb prodám výhodně.

Zn. „Studánka zde“,  
do adm. t. l.

**NOVÉ TRAMPSKÉ PÍSNĚ**

KLUBU KAPITÁN FLINT

PRŮLOM • FOCHOVA 42 • KNIHKUPECTVÍ

**3- Kč**

**NEJLEVNEJŠÍ  
A NEJLEPŠÍ**

**ŠTOČKY**

**VOJTĚCH HRDINA**

Smíchov, ulice ke Koulce č. 6.

Telefon 455-76.

dodá grafický reprodukční závod

Gogo: **BEZE SLOV . . .**



NARODNÍ POLITIKA 24. srpna 1920 číslo 201  
**Postrach Prahy a jejího okolí.**  
 [Trampování, jaké nemá být — táboření, roz nořství. — Trampová neohrožují lesy, ale lidi. — Postřílený pražský vyletník.]

Skupina trampů hraje v hospodě válečný pochod. I přijde masťnák a pýtá se: „Prosím, to hrají „Hoši od Zborova?““

Tramp: „Kdepak, to jsou hoši ze Žizkova. Ascholuna.“

Pojízdny traper šakal dupe po betonový silnici do pedálů. Na silnici stojí bába jak přimrzlá. Šakal zvoní, bába se nehejbá.

— Zatracená bábo, nemůžou jít na stranu?

— Jo, jo, už tři dny mladiče. Ascholuna.

Noc v chatě:

— Harry, já pod tebou nespím, di za boudu, prase, dyk sem celej mokrej.

Počkej, teď budu chvíli dejchat a do rána seš suchej. Ascholuna.

Blbá odpověď.

— Oaso, proč jste postavili chatu ze dřeva?

— No, to kdyby nám tu vykáceli ty lesy, abysme si měli z čeho rozdělat táborák. Ascholuna.

Billy má štípat dříví.

Billy je moc línej.

Billy je moc línej štípat dříví.

Billy má nápad!

Billy má skvělý nápad.

Billy nachytl blechy, aby to dříví štípaly za něj. Váma.

# OBČANÉ pokojní a počestní.

karel melíšek.

Slyšíte to všude, kde se mluví o trampech.

Čtete to v každém plátku, kde se proti trampům píše.

„Pokojní a počestní občané!“

Jsou neustále vyrušováni zpěvem trampských písniček, vzrušováni a ohrožováni výstřely z tramských táborů (pachatele ovšem jakživi nechytanou), do nepříčetnosti je rozčílí zdravý smích mládí. Jejich panděra se otvárají hnusem nad děvčetem, které opovrhlo falešnou a pokryteckou morálkou dnešní společnosti a uteklo se svým hochem do lesů a k vodě. Nechápu, jak může četnictvo a policie trpět, aby mládí lidé toulali se v sobotu a v neděli po lesích, zane-

chávající za sebou město se zívajícími kavárnami, biografy a bary.

Neméně počestné a pokojné matrony přezvykují na pavlačích činžáků brozné historiky o trampech, poctivě a v potu tráří vymyšlených redaktorů různých těch „neostouzejících“ časopisů. A nyní si představte onoho občana i onu matronu, když do vysýchajícího již pramene pomluv a klepů, vlíje horkem zpitomělý žurnalista slůvko „vražda“, a bez dlouhého rozmýšlení dodá: trampové.

Ubohý „počestný a pokojný občan“ tetelí se strachem, neboť věří poctivě, co mu jeho plátek k věření předkládá.

Nemyslí. Bůh chraň. Počestný a pokojný občan nesmí myslet.

Na místě vraždy našli ostatný drát. A šli se tam dva redaktori. Mysleli a koukali. Pak to vykoukali. Palcové titulky řvaly do světa: Trampové vraždí! Na místě vraždy byl nalezen ostatný drát, jakým trampové ohraničují své tábory!

Počestný a pokojný občan čte s vyjevenýma očima. Nechápe, že čte pitomosti.

Redaktori to vědí. Vědí, že onen občan se nesebere a nepůjde od osady k osadě, od tábora k táboru, aby se přesvědčil, že v trampských táborech a osadách nemají o ostatním drátu ani ponětí.

Redaktorům je to však fuk, neboť znají své pačoury. Zítra se přijde na to, že vraždu spáchal šofér, nebo majitel auta. To je maličkost. Šoféři vystřídají na pár dnů trampy, pak přijdou cikáni a t. d.

Noviny přece „nelhou, nevymýšlí a neostouzejí!“

Ti trampové jim však nějak nechťejí s kerku. Tak se to „neostouzí“ na jiné stránce.

„Našel se kus ostatného drátu. Vyšetřujte a zatkněte trampy! Našli uříznutou břízku. Vyšetřujte všechny trampy! Nalezl se kus provazu. Zavřete trampy!“

Řekne se: správně, četnictvo musí sledovatí sebemenší stopu.

No jo.

Na místě vraždy byla nalezena mimo výše uvedeného ostatného drátu, také „Národní politika...“

Vratme se však k našim počestným a pokojným občanům a podívejme se na ně zase my.

Prohlášení.

K epigramu, uveřejněnému v čísle 3. ze dne 20. dubna 1929 tohoto časopisu prohlášíme, že odvoláváme veskeré výroky, jimiž se cítí pan dr. Václav Augusta, redaktor v Praze, na cti dotčen a omlouváme se, že k uveřejnění jich došlo.

Géza Včelička a redakce.

Když už na trampy jinak nemohli, tak se vytáhla ona pověstná měšťácká mravopočestnost.

Mravnostní policie! Ve Svatojánských proudech, na Sá-zavě a všude, kde jsou trampové, spí děvčata s hochy v jedné místnosti a dokonce stanu. Na ně a do nich!

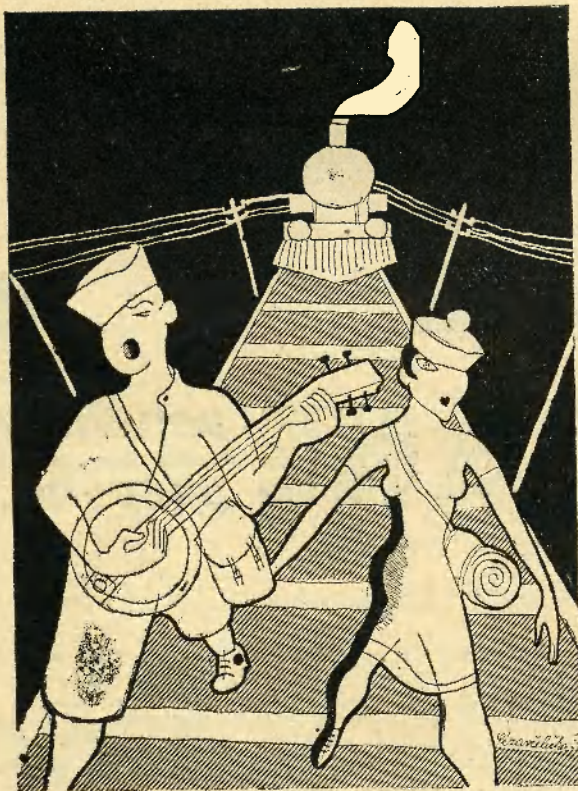
Pánové, já vám skromně poradím, abyste tak daleko nemuseli chodit. Nadarmo byste se udýchali. Víte, ale kde je pro vaši působnost mnohem snadnější přístup. Že nikoliv? Tak se nechte zavést někdy večer na Zbraslav nahoru k lesu, a tam uvidíte při kraji silnice stát nekonečnou řadu opuštěných aut a motocyklů se shasnutými reflektory. Můžete jeden reflektor rozsvítiti a namířiti kousek do lesa. Ale rychle shasnout! Oni se tam totiž také vyskytují velice vlivné osobnosti!

Potom můžete jeti opět do Prahy, projíti Stromovku a ostatní sady, potom chambry pražských kaváren, vináren a barů, a nakonec prohlédnouti krásu našich hotelů. A ručím vám, pánové, že do týdne máte pohromadě všechny tak zvané počestné a pokojné občany.

Říká se: Navrch „buj“ a vespod „suj.“

Nebo lépe: Co nenajdete venku, hleďteje uvnitř.

Včelička:



— Bočane, bál by si se Pačoura?  
— Bál, ale praštit.

Tonda.

ST.

## DŘEVO A TRAMPING neštěstím národa a vlasti.

Předbílám událostem — až si nebudou proti nám umět nic vymyslet, tak začnou asi takhle:

Zpráva Č.T.K.: Úspěch českého vědce.

Profesor Smotlacha vědeckým zkoumáním zjistil, že dřevo obsahuje 34 proc. vitaminů, 18,5 proc. líhu, 26 proc. bílkovin, 21,5 proc. uhlohydrátů (cukry a škroby) V důsledku tohoto vzácného a důležitého objevu bude možno upravovati ze dřeva chutné pokrmy.

Nár. Politika o týden později:

Trampové z osad štěchovických, Brdských, Libřických a Posázavských nepřijeli tento týden do Prahy a nenastoupili svá místa v závodech a kancelářích. Bylo by záhodno, aby úřady vypátraly příčiny, neboť je nebezpečí, že děvčata sotva škole odrostlá s kupec-kými příručími by mohla k mravní úhoně přijíti.

Úřední zpráva za 14 dní:

Šetřením bylo zjištěno, že trampové kácí stromy (mladá paseky) a pečením a úpravou na ohni a omastkou připravují pokrmy. Odmítají pracovati a na návrat do Prahy nepomýšlí.

Casopis „Tramp“:

Kamarádi, hleďte ať nesníte všechny zalesněné vrcholky Proudů, Brdů a Posázaví. Hlíďteje lesy a nedovolte, aby spekulanti z města odváželi dříví. Ani větévku.

Národní Listy:

Škodovy závody, Českomoravská a řada obchodů a podniků musela zastavití provoz pro nedostatek pracovních sil. Jaké stanovisko zaujme vláda?

**Eduard Beneš: Dříví a demokracie.** Vydal Orbis. Cena 186 Kč.

Str. 68.: „Je viděti, že národ je na nejlepší cestě k demokracii — chudý má k obědu dříví a bohatý také — moje předtuchy mne nezklamaly a to je moje satisfakce.“

**Min. Nár. Obrany Udržal ve sněmovně:**

„28. pěší pluk byl vyslán k vypuzení trampů z tak zvaných osad. Pochodující vojáci snědli cestou hlavně pušek a střenek bajonetů. Vojín Hadraba, který snědl žerď plukovního praporu, byl předán divišnímu soudu.“

**Lidový dům, Hybernská 7. Insert.**

Menu lidové 18.60. Polévka hnědá: olšová; bílá: lípová. 1. Roštěnka ze smuteční vrby. 2. Bukové na rožni. 3. Habří ragout. 4. Nadívaný březový nářez. La carte: Cedrové sudy s octem 28.50. Mahagonová pečínka 27.75. Moučník: dort z jedlových pilin, špičky smrků s borůvkami. — Jazz-orchestr.

**Městská rada. (Vyhláška.)**

Žádáme občanstvo, a hlavně chudinu, aby neožirali naše české parky a tím nás nepřipravovali o cizinecký ruch. Baxa v. r.

**A-Zet nepomlouvá, neostouzí:**

Včera byla zadržena známá prostitutka, když obírala v parku na Karlově náměstí větev. Byla dodána do vazby.

**Telegramy:**

Kubelík snědl své housle.

Ministerská rada snědla nábytek z Vladislavského sálu.

V Československu se jeví citelný nedostatek dřeva. Československo pustne.

Primátor Baxa snědl s rodinou orloj ze staroměstské radnice.

Noviny v Praze dnes ráno nevyšly.

Československo se podobá poušti. V celé zemi není jediného stromku.

Americká expedice za vedení plukovníka Lewisse vypravila se do Československa anektovatí území pro U.S.A.

Kluci, je to blbý, ale v Č. S. R. je možný všechno.



— Víš, že se Rakša učí v „Klondyke“ vařit?  
 — A dělá nějaký pokroky?  
 — Jakkpak by ne. Loni se naučila vařit černý kafe a letos už umí uvařit i bílý. S-p.

# E L E G R A M

MOSKVA, 15. T. M.

KLUCI STOP NEVĚŘTE, ŽE RUSKO BUDE VÁLČIT STOP SLYŠEL JSEM TADY DŮSTOJNÍKA ČÁRKA JAK VOLAL NA VOJÁKA DVOJTEČKA PUŠKY - NE STOP.

DOBŘÝ TRAMP.

Nová **KEDS a HOOD** JAROSLAV BOHATA zástítka



originál americké

ve všech velikostech

Anglická obuv

Smíchov, Proti knížecí.



Straka:



„Stando, šáhni tam vedle, snad tam bude taky kafe...“

- Já mám v pravý noze děsný regma...
- Já bych ti poradil.
- Buď tak dobrej...
- To máš tedy nejlepší, nechat si tu nohu amputovat a pak to regma určitě nebudeš cejtít! Váma.

Paša:



- Fčeličko, co dělá pes, když stojí na třech nohou?
- Ty sprostáku!
- Co — podává ruku pánovi. Čundr.

**Inglmayer:**

## poslední čundr.

(Pokračování.)

Štěstí na mě udělalo CHI-CHU-CHO-CHE-CHA J-DÁ, ale moc mě mrzelo, že ten pitoma mi dal těch vosundesát káčat v drobnějch. Já chtěvši nechťevši sem musel vypouštět vlast vozralej — a původně tři-maje ty stovky v ploutvi sem docela vážně přemejšlel: „Hele, ty slone! Máš se courat f cizině v nečasu a ne-jistotě, sedni si do šnelňásku a vrať se domů k rodi-čům, prachy ulož, máš to dobře skovaný, sem tam úrok vybereš a na práci se nemusíš zlobit, čistě si bu-deš chodit, starý ty punčochy koupíš a nebudeš za to vod ní nic chtít. Stará — aha — to je kámen úrazu, di slone do ciziny, nikdo nemůže bejt prorokem ve svý vlasti, dyš Eduard — proč bys ty né?”

A já se pohnul k západu.

Dojel, dolez a došel sem nach Stankau. Tam sou drobný český lidi, kerý moc rádi viděj, dyš přijde taky drobněj českěj člověk a hlásí se k nim.

Ty lidi seděli před domem na vobrácených kyblí-kách a povídali si naší mateřskou řečí a to mě do-jalo, jako že sem už půl dne počůval iba po německy praviti. Povídám, že sem drobněj chudej čech a že mě snad osud právě vane do světa plnýho ústrků a cizá-kejš intryk.

Dali kafe, dali polífkou, dali mně do postele a jak tak ležím, tak vypravujou, že si myslím, že vás volové huba nebolí, gdo to jakživ slyšel, aby celá rodina ke-cala až do bílýho rána, když já mám bejt vyspalej a čerstvej na další vyčerpávající námahu! Syn mě po-ložil do postele, sám si lech pode mně na zem na struzlák a furt vypravoval a já nemoh ani plivat dolu, abych ho neurazil. Pak mě napadlo, že tam leží pro-

to bych snad nemoch v noci utýct, dyby se mi v tom kvartýru náhodou něco líbilo. Ale stříbro žádný, pra-chy žádný, aniž malá treška starožitná — a to mě na-míchlo. Jen přestal mluvit, začala babička:

„Jéje, takovejch bláznů co dou pčsky do Paříže, těch tady přešlo! Jeden celou cestu čutal mídu a byl jenom f plavkách, iněj tlačil valník pérovej a to byl dýntman, co si chtěl udělat reklamu, pak zas šli tři a ty hráli tak krásně na hermoněku — já mám někde jejich fotokráfii a dala sem jim dva šestáky a to byly před válkou peníze! A jeden vám tu šel krejčí, ten si po cestě šil šaty. Měl na krku uvázaný prkýnko a na tom žehlil a povídal, že to bude mít hotový až dojde do Paříže.“

Eště že byla drulej den kejta na nebi usměvává a mile pajcovala do hrbu a já se moh vyspat na drnu.

Rád si vzpomínám na svou otcinu a dochmes mně moc mrzí že sem byl tenkrát nákej asi rozrušeněj, tak-že sem se ani nevolilít, dyš na mně přišlo zbohem Čechy!

Perversní sluníčko líbalo hromosvod, potůček kvílel v ka-pradi, travíčka se hýbala na větěrku a šustila lkavě, že prý by se raději nehýbala, klekání kdes tiše umíralo a skřivánek se tloukl křídloma do pupku a vůbec nádhera byla vůkol.

Hergot, todle by mohlo dojmout redaktora těchle sprost-jejch novin, že by začal čůrat mogul a byl by na šup ne-postrádatelnej. A takovej altruista nejsem, abych pomáhal takovejmu velmožům na nohy. Takto básnění rači nechám a pudu dál špróze.

V Germánii tenkrát začaly krnět marky a lidi přede mnou padali na kolena a tloukli se kamenem do nosu — takovej já byl pán dyš sem zamával českějma prachama!



Dobře oceněná pracovní síla.

- Co stojí u vás nocleh?
- No, jednu korunu za osobu.
- ... a když vám budem pomáhat při práci?
- Jó — potom to stojí dvě koruny!

Nevíme jak se to stalo, ale dobrý tramp Grizzly prováděl po Praze nějakého cizince (prej to byl Ph. Dr. Fuad). A jak tak chodili, přišli ke Staroměstské radnici. A Grizzly vykládá:

— Tak tady je ten vorloj a vidíte ty ručičky? To sou jediný ručičky v Praze, kerý nekradou.

Už sem rozšmelcoval troje Račana dyš sem jako revmatická herka, žádněj klobouk, žádný perka, stanul u bran Norimberka.

Docela Máně sem si spomněl na ty ubohí děti a na ty třesně a na to eso z dějepisu. Že bylo vypuknutý jaro tak sem měl fšelijáký touhy. Vekorbtal sem se do ulic a jmul sem se prohlížeti sobě lejtka a výkladní ausláky. To byla nádhera! Ale ani jedno lejtko se po mně neohlídlo a já byl smutnej. Leč jak tak vejřám, no tě bůch, někdo mně zatahal za špagát vod ruksaku. Policajt — — — si myslíte volové! Ale prt policajt — to ste si to spletli, zhejralci nepřejíjí a závistiví!

Milá malá limokoa to byla, a jaká panečku, bába skrčená šedivá brejlatá a eště všelijak ináč nemožná — ale sladká co by patnáctiletý pocelení, to mně věrte kluci. A smála se na celý kolo a na mně, povídajíce: „Nechtěl byste sto marek?“

Takovej magor sem eště nikdy z ničeho nebyl! No avšak jsouce duchapřítomný mužný neohroženec, řku: „Víte pani, já nejsem žádněj žebrák, vy si myslíte že dyš sem nenápadně voblíkanej Čech, že musím bejt vodvislej vod almužny? Tak abyste věděla, já těch sto marek nechci.“ A ftej ráně sem na ni vysadil pišnej nápis, skvoucí se na mojih nádrách:

Praha — paříš — furt pěški.

Pane jó, mrkla na to, krkla prdla vyskočila ale nebála se. Prála ke mně takto: „Já bych vám dala, a třeba dvěšť marek. Dyk teď ty peníze stejně nic neplatěj!“

Sem si pomyslel můj ty bože co je to za fťiravý ženský na světě. Tak povídám, abysme se na ulici nehádali: „To víte, já jsem sice chudej študent, neššedně inteligentní, tak mám holt pojem vo cti vyhraněnej. Já ty prachy nechci, to víte ale dyby ste chtěla tak mi můžete dát i tři sta, to já vím dobře! To zas já sem uznalej. My sme malej nárot, ale za náma stojí ententa a to víte, co to je. A sme moc vlděčný dyš vidíme dobrou vůli u třeba docela cizích lidí.“

Z čundru.

— Tak se můkni, k le teť vlastně sme.  
— Podle mapy sme támhle na tý hoře.



— Pánové, kde tady máte pissoir, ptá se motající se Paďourek skupiny trampů.

— Jo, to musíte tady pořád po levé ruce.  
— Vono se vám řekne, po levé ruce, a já už nemůžu ani po nohou. Gr.

— Příroda prý také v noci spí, rozumoval Andy u táboráku.

— To bude mít asi dneska bezesnou noc, řknu Rudla a sáhl po kytáře. Gr.

— Koukej, kdybysme se zvrhli, umíš plovat?

— Plavat nedovedu, ale umím řvát v šesti řečech o pomoc!

Bába zůstala při rovný pětistovce a já ji vzal, to se ví abych ji neurazil, a potom co by řekli bavoráci jakí to maj soursedi!

Vyndala je z děsný pompadury a já po nich šách jako dyš mi je byla šest let dlužna, povídám děkuju a šinu se pryč vod krásnejch etalází na lejtka docela zapomenuvše. Neš sem ale zmizel definitivně z místa hrůzy, musel sem eště vyslechnout takovoule řeč: „Já sem sice tady vofat rođačka, ale už sem padesát let f ameryce usazená a po tý válečný lítici sem se musela přiject podívat na rodnici domof a na příbuzný jakoš i jestli sou zavřený vokna. Peněš jako želes, samej papír a moc se za to nedostane koupit — — — moje céra má za muže americkýho bankíře a ten je k vám hrozně podobnej, jako byste mu vypad z voka — — — i to jídlo tak drahý — — — ach ubohej dajčlant — — —“

Při těchto posledních slovech sem zaslzel, neboť už sem za sebou zavíral dvěře vod putyky a litoval sem tu bábu anujku že bude vod toho řečnění chraptit, že brečí jak je jídlo drahý. To máš bábo z toho že furt myslíš jenom na žrádlo. Pot chlastat — to je lacinější!

Ale darmo myslet — fše to tam, bim bam!

Hostinská nosila a já žbrundil. Tak mě bylo jedno jesli sem vypad z voka americkýho bankíře nebo vodkaď! Dyš sem šel ven davše tý pani marku. dyškerece, šly mi nohy semo tamo a já koukal vocho to je. Hostinský to bylo taky nápadný a myslela si že se mi to bosu blbě de. Tak povídala:

„To vás asi píchá, měl byste mít střevíce! Já tady mám jedny takový sandále po mým nebošťíkovi, von padnul u varšavy a mněl tři vyznamenání, já myslela že to nepřezíju ale dyš je tu mám, tak vám je dám von už se chudák nikdy nevrátííííí-éééééé-úúúúúú! To už nepomůžou žádný slze, tady je máte, snat vám budou akorát, von byl taky taková kost hubená, já se divím, že ho vůbec asentýrovali! No vidíte jak vám dou!“

Pokračování

**MARIE-JEANĚ**

Tulácká krev zas ve mě bouří,  
opustit musím přístav i tvůj klín.  
Touha po dálkách a opiovém kouři  
je silná a sladká. Sladší než tvůj klín.

Na lodi naposled sirena houká,  
o stožár opřen hledím k přístavu...  
Lítost mým hrdlem zvolna stoupá.  
Neklid mě žene v novou výpravu.

Marie-Jeano, koketní dítě,  
zdařilo se vám mou hlavu splést,  
padla jste při tom do vlastní sítě...  
Neplačte — smutek je těžký,  
musí se snést!

Tulák nemá nic, jen srdce,  
někdy i to musí opustit...  
Marie-Jeano, líbám vám ruce,  
pokuste se mně odpustit.  
Lod' kotvy zvedá, je odliv.  
Za chvíli zmizíme z Marseille...  
Poslední pozdrav! U tvrze d'If  
nás zlatým leskem maják zaleje.  
Marseille, 1929.

**z galerie tuláků života**

V.

Knut Hamsun.

Hlad...

Víte, co je to mít hlad? Hlad, který vám zžírá vnitřnosti a ovládá celou vaši mysl a na počátku, než přijde lethargie, dohání vás k šílenství; hlad, při němž zapomináte na vše ostatní — vyjma svůj žaludek?

Knut Hamsun, typ dobrodruha — trampa (maně vzpomínám Jack Londona), živící se vším možným; z kupeckého mládence stává se obuvníkem, dřevorubcem, sluhou, učitelem, pracuje na lodi; studuje, ale brzy podlehe touze své neklidné krve a jede do Ameriky, kde toulá se prerií. Dostává souchotiny a vrací se do vlasti; nenalézá zaměstnání. Noviny neotiskují jeho práce — a přece — když náhodou vydělá pětikorunu, dá ji tulákovi o němž myslí, že je potřebnější než on sám. Jede podruhé do Ameriky a vrací se silně tuberkulosní... A tak vzniká jeho velké mysterium Hladu, vyřčené perem dokonalého umělce, kniha, která založila jeho jméno a slávu. (Hlad vyšel v českém překladu u fy. Hejda a Tuček. Otiskujeme dole úryvek z této jedinečné knihy). —rč—

Jdu pln důvěry a naděje do Toldbodgaden, abych zvěděl adresu Hanse Pauliho. Byla to má poslední pomoc, musím ji použít. Mezitím šel jsem kol nově vystavěného dcmu, kdež stálo venku několik truhlářů a hoblovalo. Vzal jsem si s hromady dvě hladké hobliny, strčil jednu do úst a druhou jsem uschoval do kapsy pro pozdějšek. Pokračuji poté v chůzi. Sténám hladem. U pekařského krámu viděl jsem ve výkladu ku podivu velký desítorový chléb, největší chléb, jaký za tu cenu lze dostat...

„Přicházím se zeptat na adresu studenta Pettersena.“

„Bernt Ankers Gade, číslo 10, podkroví.“ — Jdu-li tam? Nu, že bych mohl být tak laskav a vzít s sebou psaní, která ho došla?

Jdu opět do města, touze cestou, kterou jsem přišel, jdu zpět mimo truhláře, kteří nyní seděli se svými plechovými nádobami mezi kolony a požívají dobrý, teplý oběd z parní kuchyně, kráčím mimo pekařský krám, kde chléb leží dosud na svém místě a přicházím konečně do Bernt Ankers Gade, polemrtv vysílením. Vrata byla otevřena, vcházím nahoru po tolika obtížných schodech do podkroví. Vyndávám psaní z kapsy, abych rázem vzbudil u Hanse Pauliho dobrou náladu, jakmile vejdu. Jistě mi této pomoci neodepře, až mu objasním okolnosti, rozhodně ne. Hans Pauli má dobré srdce, vždycky jsem tak o něm tvrdil...

Na dveřích našel jsem jeho navštívenku: „H. P. Petterson, stud. theol. — odjel domů.“

Sedl jsem si na místě, sedl tupě na holou zemi, omámen, zdrcen, zmlátněn. Opakuji jako stroj několikrát: Odjel domů! Odjel domů! Poté jsem zcela umlkl. Ani slzy nebylo v mých očích, ani jedné myšlenky jsem neměl, ani jediného dojmu. S vyjevenýma očima jsem seděl a zíral na psaní, nepodnikaje ničeho. Uplynulo deset minut, možná dvacet i víc, seděl jsem ustavičně na tomže místě a nehnul prstem. Toto tupé omámení bylo jako dřímota. V tom slyším někoho jít po schodech, vstávám a říkám:

„Hledám studenta Pettersena — mám pro něho dopisy.“  
„Odjel domů,“ odpovídá žena. Pokračování.

Mamuška vypravovala jednoho synáčka, takto redaktora „Politiky“ na ohromný, celonedělní výlet.

— Miloušku, dej si na sebe pozor, aby tě tam někde neuštkla zmiže!

— Neboj se, mamuško. V „Ritzu“ zmiže nejsou! Grizzly.



Fantom:



**VENCO, BERE!**

„Nechtěl bys psa?“  
 „Chtěl!“  
 „Tak si přines chlupy. Já ti ho dám udělat!“  
 Burry.



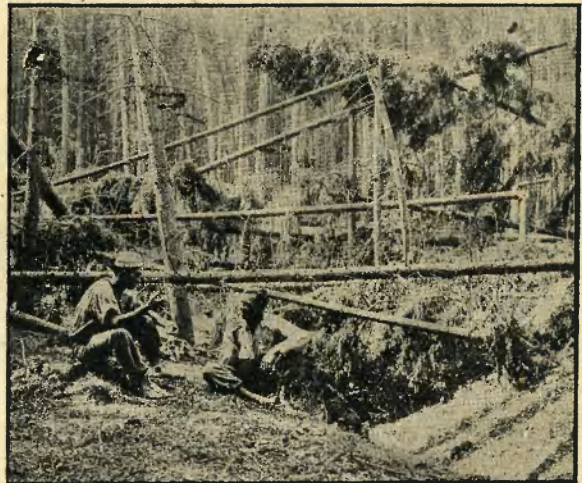
August Dudelsack byl v Kanadě. Potká chlapa, kerej byl celej jako bronzovej a prá: „Maucta, pane, já sem August Dudelsack, a prosím jich pane, kam se to choděj koupat, že sou tak vopálenej?“

Ten bronzovej se na něj podíval a prá: „Blbá bílá tvář bejt vů! Já bejt nebejt vopálenej vod sluníčka, já bejt Indián.“ Váma

Dobrý tramp na hradu Kosti:  
 „Jo — a teď dyž už sme u tý Kosti, tak by neškodil taky kousek masa!“  
 P. O.

„Člověče, v sobotu sme si to hasili s takovouhle valchou do osady!“

„Kde ste ji sebrali?“  
 „Ale — Honzovi ji doma přibalila máma omylem do baťochu!“  
 P. O.

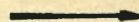


**HAJNÝ:** VONI TRAMPE, NEVÍTE KDE JE TEN METR DŘÍVÍ, CO BYL NAD VAŠÍ BOUDOU?

**TRAMP:** PANE LESALOV, JÁ SE DÁM PODAT!

DRESY TŘENOVACÍ

STANY - KEDS dodá



**SPORTEX**

VINOHRADY. - U NÁDRAŽÍ.

Boty „Keds“ . . . . . od 46-  
 Torny nové italské . . . . . od 50-  
 Chlebníky . . . . . od 26-  
 Stany . . . . . od 160-

**KOŠILE, KALHOTY**

Největší výběr v Praze

**SPORT DŽBÁNEK** Spálená 30

**Poučný přednášky klukům.**

Coje komudotoho.

Grog o páte.

V chatrči, až na jeden velký hrnek naplněný grogem a několika rezervních lahví, bylo vše rozbito, jen lampa ještě hořela. Mimo to hořely tváře a svítily oči těch, kteří okolo řečeného hrnku a pod zmíněnou lampou seděli, částečně ležíce. Byli čtyři. Fred, Williem, Ferry a jeho squav Tommy. Vedle toho byl venku nečas a vítr tlačil se na chatrč, jakoby jí chtěl znásilniti.

Fredův obličej zmizel na delší chvíli ve společném hrnku s grogem a když se opět objevil na obzoru, škytnul a pak pravil rozšafně:

„A teď už těch kanadskech žertíků dost, anžto bysme si museli jeden druhému rozbíjet nanejvyš kokosy. Williame, povídej nám raději něco z tvého dobrodružného života, co se ti nestalo“.

„To víš, ty chytřej,“ zašveholil Wiliam, „já budu povídat, a vy budete zatím chlastat, holoubci“ a poněvadž mu při těchto slovech vylechlo v krku, svlažil si hrdlo mocným loknutím.

„Tak budeme tedy povídat každéj chvílku,“ usoudil Ferry „a kdo na výzvu „Pokračuj“ nebude už moct dál, dostane hoblá.“

Návrh byl přijat, Tommy byla však vyražena ze soutěže, méněro k vůli tomu hoblá, jako proto, že někdo musel vařit a dolejšvat grog.

„Tak dobrý!“ zavelela Tomy, „začíná Fred, komando mám já.“

Fred si zapálil čibuk, a upřel oči neznámo kam a snivě začal:

Vzpomínám, jako by to bylo včera a přece se události, které nyní uslyšíte, seběhly za let osmdesátých v první polovici minulého století. Sloužil jsem tenkrát jako korvetní gážista mimo hodnostní třídu na převozním hrdém škuneru „Tatiček Hašek“, tak hrdém, že ani na pozdrav nepoděkoval, obstarávajícím přímou permanentní službu mezi Merselli a odtud přes Gronsko do severoamerického přístavu Buenos Aires.

„Zvedněte Reunionku“ zavelel kapitán.

„Chtěl jste snad říci „Kotvu“, kapitáne,“ namítnul jsem nesměle.

„Co skuhráš, stará kryso, všeccko jeden převít,“ zasykl kapitán, „jdi k čertu“.

Další pokračovat!

Poslechl jsem ho a uchýlil se do podpalubí, kde jsem měl již připravený soudek toho to božského h o m o k u. — Když jsem byl vyrušen z deliria, zjistil jsem na svých kapesních přesejpacích hodinách, že jsem ničeho nepil celých 28 hodin, 28. min., 28 vteřin, čehož jsem již v duchu počal litovati. Z venku doléhal sem lomoz. Myslel jsem původně, že „Tatiček Hašek“ vplul omylem do bouřlivého pásma, však tu jsem si uvědomil, že nikoli v oceán, nýbrž kapitán tak řve, dokonce zaslechl jsem i zřetelně, jak tento starý mořský medvěd láteří: „Který prase zlodějský mi seknulo mé měřicí přístroje, jak mám teďka změřit mořskou délku, natož šířku.“ Majje ruce hluboko v kapsách pobíhal ze přídě na velitelský můstek, pak zase na přídě a zas nahoru do koše a rval si vlasy. Jak se tohle může ztratit M. N. O., dyk sem to měl v kajutě M. N. O., tady je ale pořádek M. N. O.

„Hergot, co to furt má ten chlap s tím M. N. O., zeptal jsem se vstoupiv na palubu, vedle stojícího II. kormidelníka. Tento se na mne opovržlivě podíval a s úšklebkem řekl:

„Copak ty neznáš ještě kapitánovu oblíbenou zkratku, když chce říci „Máme Náramnou Ostudu“? a odplivnul si mocně směrem severozápadním. Jako dnes se na to pamatuji.

„Další,“ poznamenala Tomy.

V tom mne spatřil kapitán a udělal mi hned dvou měsíční nucenou dovolenou, po kteréžto době mi bude slíbeno, zda se na mé služby dále reflektuje. Bylo zdůrazněno, že se ztrátou měřicích přístrojů moje dovolená naprosto nesouvisí, čemuž bohužel nikdo nevěřil....

„Ty máš ale blbou vopici“ přerušila ho Tommy a zavelela „další!“

Konečně se podařilo zjistiti, že měřicí přístroje si vypůjčil lodní krejčí, poněvadž si v jedné přístavní křemě vyměnil metr za litr a tento již dávno nepřímou cestou vřil do moře. Kapitán ušetřil krejčímu důtku pěstí do zubů, až mu vypěstil modřinu a jal se ihned měřiti, při čemž zjistil, že děláme 325 uzlů za hodinu a nabádal nás, abychom tolik nechlastali a dělali rači uzle. V tom na zádi „Tatička Haška“ povstal šum a potom zase usedl. Ozvaly se výkřiky: „Za lodííí, za lodííí...“ Všichni vzhledli dolů a hle, na kormidle seděl slepý mládenec, co by pasažer a s americkým přízvukem volal: „Vive la France, vive la France, ať žije „Svoboda“, ať žije Svoboda Felix Xavér — Madelon nalez mi grogu.“

„To vím, ty furt jenom grog,“ káravě mu podávala Tomy naplněný hrnek a zavelela dalšímu: „Pokračuj!“

Slepý pasažér pak všeccko pozornost věnoval podávanému hrnku do kterého se pohroužil na dobu jedné minuty. Kapitán si ho zatím prohlížel zálibněji a zálibněji a potom poklepal mu na rameno řka: „Tebe mohu, chlapče, potřebovat, bude z tebe dobrý potápeč, vydržíš dlouho pod vodou.“ — „Taky byste tady mohli mít napajedla, člověka bolejí vod toho hrnku ruce“, odvětil slepouš, přehlížeje pochvalu kapitána.

„Pokračuj Ferry,“ zavelela Tomy.

Ferry chtěl něco říci, svalil se však, díky dobré kvalitě grogu, pod stůl a poněvadž doopravdy nemoh už dál, byl odsouzen jednomyslně k hoblá.

Když mu ho dávali, probral se na okamžik z mrákot a promluvil k davu: „Hola — Stáhněte plátina, větry se obzoru bouře — hoj — jsem starý pirát — podte — hodte ty podlíkačky přes palubu...“

A ozon naplnil jizbu...

Tak skončila společenská hra, kterou jsme nazvali pak „Cancink“.

— Viš, že pan šefredaktor Politicky taky vandruje?  
— Nehoň —  
— No jo, do trampů. Lišák.

Hlas ze stanu.

— Tondo, nelez sem, sme tu už dva!  
— Jak to?  
— No, já a můj stín. W-f.

— Ty si těžkej jako hrom!  
— Ty's ho měl už v ruce?

Gogo:



- Čemu se furt tak blbě směješ?
- Tobě.
- No jo — ty se taky směješ každý volovíně.

Eman Trojan:

### Konec románu.

Tremповé si stavějí boudy. Masnáci si ji postavit dají. A tak kdesi nahoře na řece, blízko nádraží a ovšem že i blízko hospody dal si sbor masnáků i s rodinkami, včetně babiček a dědečků, postavit chatu. Zahrađečka při tom byla, i zábradlíčko kolem.

A tak jednoho rána objevily se ve dveřích dvě sřápaté hlavy: Dobrý tremp Ferry a dobrý tremp Fredy. Vystavěli boudu „témahle vlastníma rukama“. Co by ne, stejně jiná zaměstnání neměli, za peníze uděláš všecko.

Ferry vyskočil s matracové postele na měkký koberec (pan ředitel si to dal přivést z Prahy), nepatrně se olízl, aby naznačil posvátný akt mytí a prohlásil: „Fredy, mejt se nebudem — my sme strana čistejch rukou.“

Fredy se zatím podivoval vedlejší masnácké boudě: „Sakra, sakra, to máme nějaký svátky, nebo že by nám tu nechali viset pleny?“ — Vedlejší bouda byla totiž vyzdobena „vlajkoslávou“.

Skončili tento ranní rozhovor čajem a pak se dali do práce. Bouda už byla skoro hotová, jen ji uvnitř ještě vylepit. Na štěstí z minulé neděle zbylo tady dost Národních listů, kteréžto plachtoviny se zvláště k vylepování pro své rozměry hodí. Mládenci se štváli, poněvadž už chtěli co nejdříve vypadnout. A pak zítra měl už pan ředitel přijet a o takovou zábavu oni nestáli.

Tím větší bylo jejich zklamání, když zjistili, že jim ani ty Národní nestačí. Vona to byla bouda jak svato-vítskej kostel.

„Poslouchej, Ferry, podívej se po nějakým papíru.“

dyk to takhle nedoděláme.“ prohlásil smutně Fredy. Hledali, sháněli, nikde nic.

Už byli smutni, že práci nedodělají — ale v tom Ferry s obrovským „Hurá“ vytáhl zpod slavníku nějakou knížku. Ani se nedívali na titul a ryč, zadní archy odletěly, a než bys napačítal deset, visel jeden na prázdňem místě nad kamny.

„Viš, Fredy, vona se každá práce má udělat pořádně.“ soudil Ferry a roztrhal ještě jeden arch a zalpil jím všechny „fuky“.

„Tak to bysme teda měli hotový.“ prohlásili spokojeně při posledním čaji. Ferry předstíral, že poudu zameta, uklidil trosky knížky pod slavník, a několik zbylých listů odnesl Fredy do lesa.

Pan ředitel přijel časné ráno (ku podivu, že by rovnou z flámu?), srdečně Ferrymu i Fredymu poděkoval, přirozeně, že vyjádřil svou vděčnost i finančně a rozloučil se s nimi. Sám rovnou do boudy. Taky kluci nešli daleko. Čekali na kamarády. Vylezli si na stráň za chatou a snažili se spát. Po snídani je to náramně zdravě.

A tak se jim podařilo spatřit pana řiditete, jak si to rozvážně šupajdí k řece, v jedné ruce pruty — a v druhé knížku.

Hodil vlas do řeky, sedl na kámen a rozevřel knížku někde uprostřed. Byla to asi nějaká napínavá knížka. Zabral se do čtení, že si ani nevšiml, jak mu „berou“.

„Voni se hajt lidi musej' vzdělávat.“ poznamenal Ferry rozvážně.

„No jo, co pak kdyby zemřel blbej.“ potvrdil jeho názor Fredy, „kdo by si ho vzal na svědomí, aby nám dělal vodu.“

Za půl hodiny byla knížka ještě napínavější, a ač kluci jí netřli, byli napjati také. Pan ředitel se blížil ke konci.

A že skončil, poznali najednou, když pan rada vyskočil a s nesrozumitelnými kletbami letěl do boudy. Kluci přemohli svou vrozenou lenost a sešplhali se k okénku. Pan rada vyházel všechno z postele — ale ovšem marně, konec tam nebyl. Koukal pod postel, koukal do hrců. Nebylo románu. A teprve, když začal prohlížet kamna, našel arch u stropu. Pokoušel se jej strhnout, ale bez výsledku. („Jó, naše práce je fajnová, ta drží.“ pochválili si to tiše mládenci za oknem.) A tak si klekl na kamna a jak byl v ráži, přečetl arch v kleče.

Ale na mou duši, musel to jistě bejt aspoň Medek, vono ho ani tohle namáhavý čtení neodradilo, aby nehledal dál. A tak lezl od jedné škvíry ke druhé a div ne s pláčem, shledával stránky a četl to jak modlitby.

Ferry zatahal Fredyho za rukáv:

„Fredy, co si udělal s těma posledníma stránkama?“

Fredy neodpověděl, jen zvědavě natáhl krk, aby dobře viděl pana řiditele. Pan ředitel už neměl co prohledávat.

Najednou ho asi osvitil duch svatý. Jako štvanec vyletěl do lesa. A netrvalo to ani minutu, zaslechli oba mládenci jásavý pokřik: „Tady jsou, tady jsou.“

„To sem sám zvědavej, kde je našel.“ bručel Ferry a štrachal si to kolem boudy do lesa. Fredy sklonil provinile hlavu a mlčel.

A za chvíli spatřili oba dojemné zátiší: Nedaleko bud sestrojil nějaký dobrodinec primitivní apert se žumpou a sedačkou. Ferry a Fredy neviděli nejdřív nic než objemný páne ředitelův zadek. A teprve když si ho pěkně obešli, spatřili ho, jak horečně se hrabe někde v hloubce země a s tichými výkřiky tahá stránku po stránce.

Ferry podíval se na Fredyho a oba oprášivše si pečlivě košile od spadalého jehličí, takřka jedním hlasem si řekli:

„Tak to bysme teda měli hotový.“

# Co nás zajímá

Trampský večírek, spojený s tancem, pořádán bude v pondělí 19. srpna o půl 8. hod. u „Tellingera“ v Břevnově, St. elektr. č. 1, a 22. Utah Band — Trampský program. Všechny osady se vyzývají, aby lístkem oznámily svoji návštěvu a napsaly jména, aby mohl být rezervován stůl. Adr. J. Setlehořský, Praha XII., Londýnská 12. Kamarádi! Zúčastněte se tohoto podniku a podpořte kamarádský podnik.

Hyma, Anež, Herma Račanská, Josef Setlehořský, dilovodoucí ty. „Lusfria“ v Praze, děti přírody, dovolují si oznámiti, že snatek jejich konal se v neděli dne 11. srpna 1929 o půl 12. hod. v „Husově domě“ v Nuslicích.

Osada „Děti neklidu“ děkuje kamarádům z internátu v Růžomborku za veškeré pohostinství, Heleně a Haně Holdošovým zvláštní díky. Všem Slovákům dobré vůle mohutně „Ahoj“! Tundra.

Vědeckou exkursi do Slap za účelem bližšího poznání tam hostujícího Kopeckého loutkového divadla provedlo několik osadníků z Midasu za vedení K. Meliška. Badatelé nebyli však výkony Kašpárka nikterak uspokojeni, proto „Hošíček“ snažil se tohoto bezvalné odezvy vypískati. Jelikož Kašpárek na tento projev nereagoval, riskoval Melíšek svůj život a pracně se dostal na jeviště, kde s přívěse nachazejícím králem a rytířem zahájil debatu o možnosti royalistického hnutí v Č.S.R. V zápalu diskuse ulomil však přítomné princezně nohu, což mu vyneslo slavnostní odnešení na ramenech domorodců do divukrásné přírody. První pomoc všem nepochopeným badatelům byla poskytnuta v hostelu „Záhoří“.

V Arrowe-Park mají skauti mezinárodní sjezd a každý národ má postaven svůj tábor. Nejpočetnější americká výprava na to vyzrála. Tábor jim postavili najatí dělníci a k vaření mají majutého kuchaře. Tomu se holt říká skauting.

Švábovo nakladatelství chystá zajímavou novinku: Úplné album trampských písní od Járy Molla s klavírním doprovodem

V neděli dne 4. srpna 1929 zapomenut byl v elektr. č. 17 na Městku kopací míč, bílý, chromový. Žádá se o laskavé vrácení proti odměně na adresu: A. Holub u p. Vlachevých, Praha I., Melantrichova 10.

Kluci, prosím Vás, kdybyste tak našli v Peceradech u Čerčan potracený chlebaik, tak že by to byl můj a kdo ho už má, tak bych prosil, kdyby mi vrátil aspoň ty fotičky. J. Kliment, Praha XII., Kouruní 71.

**Nejvhodnější  
fotopřístroj**

pro začátečníky jest bezsporně aparát „OKAM“. Vyřešen je na jedinou cenu a jediné zaostření do nekonečna, takže stačí pouze natáhnouti páčku, zaměřit a stisknouti péro. — Každý bez jakýchkoli znalostí stává se ihned dokonalým fotoamatérem. — Ke každému aparátu přikládáme brožurku: „Fotografování — lidovým uměním, vodítko pro začátečníka při vyvolávání, zvětšování atd.“ A výsledky? — Snímky z aparátu „OKAM“? — Přesvědčte se bezzávatně u ty: Pěšíček a spol., Praha I., Valouňská ul. č. 1.

Osada „Havran“ sehrála 4. t. m. přátelský fotbalový zápas s osadou „Uracon“ na hřišti S. K. Štěchovice s výsledkem 5:1 (3:0) pro „Havran“. Po výměně vlajek „Uracon“ má výkop a čile útočí. V 8. minutě umísťuje Vajcík 1. branku za „Havran“. Ve 14. min. při kopu z rohu zachycuje míč hlavou Vobořil a umísťuje druhou branku. V 26. min. za sražení centra U. nařizuje soudce penalty, kterou Gornevil vyráží na roh. Ku konci poločasu umísťuje Vobořil 3. branku. Ve druhém poločase U. čile útočí, ve 3. min. nařizuje soudce penalty za problematickou ruku levého

backa H., kterou König proměňuje na 1. branku U. V 6. min. stíhli mrňous Češpiva 4. branku a v 15. minutě uzavírá score Vajcík pálou brankou H. V mužstvu „Uraconu“ vynikal forward s Königem a obrana s brankářem. Mužstvo Havranu vyrovnané, vynikl Gornevil v brance. Prvý poločas dobře soudecoval Leisa Ludvích, druhý dle ujednání Potoček z „Utahu“. Osada „Havran“ děkuje osadě „Uracon“ za vzorné vystoupení. Kapusta.

Příští číslo „Trampa“ (č. 12.) vyjde z technických důvodů za tři týdny, t. j. 6. září. Nereklamujte!

A-Zet nevyvážil, neostoužil! Proto hned po objevení vraždy ve Všenorech zamíchalo do toho trampy a to takovým způsobem, že i Večerní list proti podobnému ostouzení protestoval. Neludeme se tím případem zabývat, neboť soudný čtenář, na kterého se stále „A-Zet“ v reklamních notickách odvolává, sám se již několikrát přesvědčil a v tomto případě přesvědčí, kdo ho balamutí. Při té příležitosti upozorňujeme P. T. Politického, že na místě vraždy byla nalezena „Národní politika“! Kdyby tam tak našli číslo „Trampa“! Co...?

## Lístárna redakce.

San Diego, minulě byla lepší. E. Fišer, něco použiji. Beneda, honorář poukázán již dávno v administraci. Vyzvedněte si osobně. Harward-šerif, stačí jasná fotografie. Ascholuna, dobrý. Ucho, obrázky moc slabý. Tonda a Lecian a všichni, kteří jste nedostali výhry poštou, vyzvedněte si tyto v adm. Váma, to už je lepší. Ostruha, díky za lístek, ostatní dobrý. Karel P., milý kamaráde, až něco seženu, tak ti to pošlu. Mokrá Sušenka, díky za pozdrav, místo obrázků ale raději fóry. Liška, dobrý, ale teď už musíme gravitovat zase do jiného. Ostatní pastouškové vězci, že vaše vypociny budou použity v příštích číslech. Zasilejte nadále fóry a dva dostanete dycky silnější knihu. Furt vám musí člověk něco slibovat!

# Starší šatstvo

Chcete a větší věci raději koupíte i prodáte u

**„PARTIE“ PRAHA VII.,**  
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

**Golvekovo nakladatelství Praha I., Karlova 12, vydalo**

Voldánovu nejveselejší trampskou píseň:

Ve vydávání se pokračuje.

**„Malý velký patatý.“**

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlova nám. 15. Telefon 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Husova 7a. Telefon č. 5069. — Filiální administrace pro Velkou Ostravu: M. Ostrava-Vítkovice, Zengrova 906. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskem Středočeské knihtiskárny, akc. spol. — Používání novin. známek povoleno pod číslem 60.788-VII-1929.